

Van de Redactie.

schetsen; maar niet uit overleg, allermint uit zuinigheid met zijn gevoel. Integendeel. Hij moet zich hoeden voor overlading; hij nadert de grens van het te veel. Over een niet af te zien veld strekt zich zijn gevoel uit en op zijn ziel maken diepen indruk de bijzonderheden, door de meesten waardeloos geacht; voor hem is alles van beteekenis en de beteekenis van alles wat hij ziet en weet is zóó groot dat de lezer niet immer de schakeering daarvan gevoelt. Hierdoor schijnen Streuvels' novellen uitvoerig en zou men, bij oppervlakkige lezing, naar meer relief verlangen, handiger aangebrachte verdeling van breedheid en uitvoerigheid in de schildering wenschen. Doch zoo'n eerste indruk is niet de goede. Bij nadere, diepere studie van zijn werk, gaat men dóór en mèt den schrijver zijne waardebeëpalings van het détail wijzigen. 't Ligt immers niet in het détail zelf, het belangwekkende; 't ligt in de liefde, waarmede 't is gezien door den kunstenaar. En die liefde, meesterlijk gelegd in de behandeling, is bij Streuvels nu juist eindeloos. Gij kunt nemen wat ge wilt uit zijn prachtige boeken om een met de uiterste liefde uitvoerig gedane schildering te hebben. Neem uit *Zomerland* het uitdrijven van het vee (pag. 58 vlg.).

„De vlassenzwepen waren versch gevlochten en veerdig aan de elzen stelen gebonden, de hoorns galmden en nu, jongens, de deuren open! Uit de zwarte gaten kwamen de beestenkoppen kijken; 't was een uitbrakend drummen naar buiten. De koeien haar oogen stonden rond open van verbazing; het kwijl spon in lange slijmraden uit hunnen muil en ze snoven de versche lucht door de opgestoken neusgaten. Ze torden vooruit gedreven door andere die uitwilden, alhier aldaar tastend van de stoep en hun pooten plompten tot over de knieën in de vette zompe van 't messingstroo met siepende sopping. Onder spannend geweld van spieren trokken zij de pooten boven en plonsden verder om plaats te maken voor andere die loeiend naar buiten kwamen. Zij ook zakten er diepe in, hieven de lijven hoog met een scharreling en driftig wrochten zij om op 't droge en stonden daar met groote, verdwaald domme oogen, geheven kop en open-

gescharrelde ooren wijd en trokken de lucht fel door de glimnatte neusgaten snuivend en bliezen hem in twee dampstreepen weer buiten. De zwepen kletsklakten geweldig en dreven de nieuwigekomene bijeen in grooten drom die heel de wijde werf vervulde. Als een stormruk, met jagende kracht, snelde 't veulenvolk uit een andere deur die open viel; — de forsche jonge peerden, stampootend en de ooren gestreken, vuur in den blik en waaiende manen; — nu zagen ze voor 't eerst de open lucht en gingen al hun geweld loslaten in vrijheid ongemeten. Roef! weer op, zoo kletsten de sterke hoeven door een hoog over den kop en voort in één vlucht! En de kleine, schaarsch geboren kachtels, met weerborstelig haar en knoestig slonke leden, ze dansten maar sot mede tusschen al 't ander gewoel. De jonge hengsten hinnikten hun driestheid uit en joegen den asem op en snoven dat hun lippen klutshudderden over de tanden.

Uit een ander opening kwamen de kalvers lustpootig en dom met een slinkschen sprong naar buiten en de ernstig kalme geiten traden voorzichtig uit den weg lijk klein volk tusschen een bende zotte reuzen, mijde van vertrappeld te worden. De zware, drachtige, witte koeien kwamen gezapig achter; ze reikten den kop aarzelend over heel die wemeling van beesten, de werf vol, en kwamen met gemeten, loomen tred den zwaren uier zwenkend, met wagens lijf over den onvasten grond, waar ze heffend en zinkend met moeite voortgerochten.

De knapen drumden het vee maar alsan oopen en ze keken met voldanen blik over de goede beesten. Nu gingen de andere deuren open en de roodbruine stieren schoten met gebogen kop vooruit om 't al te vernielen en te schenden; ze snoven wat rond en seffens was 't een schorming van pooten, hun lijf richtte over den rug van een koe en daar stak dien vereenden kop met opengepalkte oogen vuur-driftig, gedrochtelijk groot boven heel de kudde uit. Maar de zwepen sloegen ongenadig; de groote dobbelhofpoort, de baliën en slagboomen in de dreef draaiden open, en de stoet trok in keeuwelende bende al bemelend het hof af naar buiten — een krioeling van spring-